

אל תעזו!

10.11.2023 | דוד מ' וינברג | written by
לזכרו של לוחם סיירת גבעתי יונדב לוינשטיין ז"ל.

גובר הלחץ על ישראל מכיוון וושינגטון ובירות מערביות אחרות לצמצם את המערכה להשמדת חמאס בגלל המחיר ההומניטרי שהיא גובה בעזה.

על ראשי ממשלת ישראל להתנגד ללחצים הללו בכל הכוח. עליהם להתמיד בריסוק חמאס-דאע"ש לרסיסים עד לחיסול אחרון המפקדים בארגון, עד להריסת מנהרת הטרור האחרונה ועד למחיקת בונקר הטילים האחרון של חמאס.

זו ההצדקה היחידה לכהונתה של הממשלה הנוכחית; זו ההבטחה שלה לחברה הישראלית. רק כך תוכל ישראל להשיב את הביטחון הבסיסי לציבור כואב ומוכה טראומה, רק כך היא תוכל לשכנע ישראלים לחזור לבתיהם בנגב ובגליל.

זוהי הדרך היחידה שבה תוכל ישראל לשקם ולו חלקית את ההרתעה שלה כדי לשרוד במזרח תיכון שבו פל דאָאָלים גָּבַר. זה הסיכוי היחיד של ישראל להדוף את הניסיון של האסלאם הקיצוני להדק את טבעת החנק סביבה ולהשיג הגמוניה אזורית.

המלחמה אינה יכולה, ואסור לה, להסתיים עד שישראל תשיג את מטרותיה הצבאיות הלגיטימיות במלואן, ללא הסחות דעת, ללא סטיות וללא היסוסים. ישראל לא תוכל להרשות לעצמה הפסקות אש לאורך הדרך. בלי הפסקות אש, בלי שביתות נשק, בלי נסיגות ובלי מגבלות על השימוש שלה בכוח (מכריע ובו בזמן מדויק), עד להשגת ניצחון מוחלט.

המטרה היא הכנעה או השמדה מוחלטת של חמאס, לא פחות. לא עוד חמאס בעזה, ולא ביהודה ושומרון (הגדה המערבית). גם במקומות אחרים בעולם לא יהיו עוד מחבלי חמאס. יש לרדוף ולחסל את כולם.

אין מערכה צבאית מוצדקת מזו בהיסטוריה של הלוחמה המודרנית. רק מערכה שנועדה לשים קץ מוחלט לאיום חמאס על ישראל תוכל להצדיק את האבדות הכבדות שישראל כבר ספגה, ואת כאב האבדות הנוספות שלא ניתן למנוע.

למנהיגים ישראלים אין מנדט מהציבור הישראלי לבטל או לצמצם את ההתקפה על חמאס. אם יעשו זאת, בלחץ של בעלות ברית בעלות כוונות טובות אך הססניות, הציבור הישראלי יגיב בהתפוצצות זעם, ואין ספק שיצא בהמוניו לרחובות של כל עיר בארץ כדי להפגין בדרישה להמשיך במלחמה נגד חמאס בכל הכוח. פשרה עם חמאס פירושה תבוסה. התכופות מול הנשיא ביידן (שעד כה היה איתן בגיבוי שלו לישראל) תיחשב לקריסה.

בשבועיים האחרונים קברה ישראל יותר מ-40 לוחמים אמיצים, יותר מ-40 צעירים עשויים ללא חת שנאלצו להתגייס לשירות צבאי כדי להגן על ארצם, רבים מהם בעלי נשים צעירות וילדים רכים, שנותרו עתה יתומים.

אחד מהם היה חברי הצעיר והאהוב יונדב לוינשטיין הי"ד. יונדב היה ענק בגופו (וכונה "הוויקינגי" של סירת גבעתי), עם נשמה של זמר. הוא לחם בגבורה בנחל עוז ב-7 וב-8 באוקטובר, ולאחר מכן בג'בלייה ושאטי בעזה, עד שנהרג בידי ברברים פלסטינים שהגיוחו ממנהרת טרור.

רק לפני חודשיים רקדתי איתו בחתונתו עם בחירת לבו הדר קרוואני, ושרנו ביחד על ששון ושמחה ברחובות ירושלים.

יונדב היה בנם הצעיר של זוג חבריי הקרובים, ליאורה וד"ר מרדכי (מיכאל) לוינשטיין ממעלה אדומים, שכמוני עלו מקנדה לפני שנים רבות. למרבה הצער, מרדכי נפטר מסרטן לפני שלוש שנים.

לילה לפני שנפטר, בקשתו האחרונה של מרדכי אליי הייתה שאסייע ליונדב להגשים את רצונו לשרת ביחידה קרבית. מרדכי ידע ששאיפתו העמוקה ביותר של יונדב (ובדיעבד מסתבר שזו הייתה משימת חייו) היא להילחם למען חירותו וביטחונו של העם היהודי בארץ ישראל.

גם אחיו הבכור של יונדב, אלנתן, עורך דין מבטיח ודמות עולה בקהילה, הוא לוחם למען העם היהודי. לאחר שירות צבאי ביחידת קומנדו מובחרת וסודית בגבולה הדרומי של ישראל, הוא גויס החודש ליחידת מילואים מובחרת בגבול הצפון. אני רואה באלנתן ובחבריו את הדור הבא של מנהיגי ישראל, דור חדש של מנהיגים חכמים ואנשי עקרונות, שהמדינה כה זקוקה להם.

אלנתן שכב במארב נגד חיזבאללה כאשר הגיעה אליו הידיעה שעליו לשוב הביתה, להלווייתו של יונדב בהר הרצל בירושלים. בעמידה מעל קברו הטרי של אחיו הצעיר, אלנתן השמיע קול רם וצלול התובע מממשלת ישראל לעמוד איתן בחתירה למטרות המלחמה מבלי להירתע.

ואלה דבריו של אלנתן:

"יונדב: הכרת כל פרט בהיסטוריה של העם שלנו. אהבת את הארץ הזו בכל ליבך. בנית את עצמך במו ידיך ונלחמת כדי להגיע להיות לוחם בסיירת גבעתי, וגם את זה עשית בהצטיינות.

עכשיו גם אתה חלק מההיסטוריה. לצערנו. חלק ממלחמה עקובה מדם שלא נשכח לעולם. מלחמה קשה אך הכרחית. מלחמה על עתיד עמנו בארצנו. מלחמה שהייתה אמורה להסתיים כבר מזמן, שהדור שלך בכלל לא היה אמור להילחם.

במבצע עמוד ענן ב-2012, היינו אני והיחידה הצבאית שלי, ביחד עם כל צה"ל, כשירים וערוכים להשלים את המשימה. היו לנו תוכניות קרב מפורטות וקיבלנו הנחיות ברורות, אבל התוכניות

והפקודות הללו בוטלו שוב ושוב ברגע האחרון. במהלך השנים מאז היו עוד הזדמנויות (למחוץ את האויב) שלא נוצלו.

ועכשיו אתה, יונדב הקטן, בן הזקונים של המשפחה שלנו, נאלצת להילחם את המלחמה הזו בשם כולנו.

המלחמה הזו חייבת להיות המלחמה האחרונה של ישראל! אחרת המחיר גבוה מדי. יונדב, אתה ואחיך לנשק לא נפלתם בקרב כדי שאחרים יצטרכו למות בעוד מלחמה בעוד שנתיים או חמש שנים. המחיר ששילמה החברה הישראלית מאז אותו יום טבח אכזרי ונורא ב-7 באוקטובר, בשמחת תורה תשמ"ד, הוא בלתי נסבל. לא עוד!

לכן אני קורא מכאן לראש הממשלה, לשר הביטחון, לשאר שרי הממשלה ולמקבלי ההחלטות: אל תעזו לעצור! אל תעזו להסס! אל תעזו להתקפל!

אל תעזו להכניס ולו מיליטר אחד של דלק לעזה הארורה, עד שהעכברושים ☹️ הטרוריסטים המרושעים של חמאס-דאע"ש, אותם רוצחי תינוקות יהודים ואונסי ילדות יהודיות, אלה שממטירים רקטות על כל הישראלים ללא אבחנה ☹️ יצאו מהחורים שלהם ויחוסלו. אל תעזו!

זו חובתה של ממשלת ישראל להבטיח שכל ישראלי יוכל לחיות בשקט בשלום ובביטחון, מבלי לחשוש שמחבלים יחדרו לביתו או יירו עליו טילים.

דוד בן גוריון אמר פעם ש"עתידנו אינו תלוי במה שיאמרו הגויים, מדינות העולם, אלא במה שיעשו היהודים". ועכשיו זה הזמן לעשות, לפעול בנחישות. לא רצינו לאבד בקרב את יונדב או מי מהצעירים והצעירות האמיצים שלנו. אבל מלחמה זו נכפתה על ישראל, ועלינו לסיים אותה אחת ולתמיד.

אני אומר לממשלתנו: עם ישראל עומד נחוש מאחוריכם למען המטרה הזו, מניח בצד את כל חילוקי הדעות הפנימיים. אנחנו, המשפחה שלנו, כבר שילמנו את המחיר הגבוה ביותר באבל. החיים שלנו לעולם לא יהיו אותו הדבר. כעת עליכם לסיים את העבודה, עבורנו, עבור החיילים שנפלו, עבור העם שלנו, למען הדורות הבאים.

ואם אינכם יכולים לעמוד במשימה, אם אין לכם אומץ לנצח במלחמה ☹️ זוזו הצידה, פנו את מושבכם ליד שולחן הממשלה, כדי שאחרים, מנהיגים טובים יותר, יוכלו לתפוס את מקומכם".

פורסם ב-ניוז 1 15.11.2023